

obadva hlebca v omari v bela. Bela bi se izpremenila potem v potico, potica v ... ah, tako dobro, tako dobro! Ah, tako bi imeli potlej kakor tisti gospodski otroci, ki samo zajokcajo, pa že prinese mamica krožnik belega kruhca, atek krožnik potičke, babica cukrčka, in otroček potem papca in papca tako lepo! ...

V sladkih mislih sem se kar preveril, da imam v roki tisto sladko, s cukrčkom potreseno potičko in ugriznil — pa bil je le oster črn kruhek, Bogu hvala, da sem imel takega, tudi ob njem sem zrastel dosti velik!

Šel sem rezljat kak klinček. Trščice sem spravil v zabojček od cikoriije pod pod, da bom videl tretji dan, če se morda ne požlahte. Obe noči sem presanjal, hrepenenje mi je prineslo tiste sladke sanje, ki sem bil v njih ves srečen. Tretji dan zjutraj pa sem zgodaj vstal. Ravno je posijal solnček na zabojček. Stekel sem k njemu, ga potegnil ven, odprl, pogledal: jej, kako se je zableščalo v očesu. Pomencal sem si očka. Morda pa ne vidim prav? Seveda vidim, saj tudi tipljem. Seveda, seveda! Čuj, kako lepo zveni, če se trčita dva zlatka! Hitro zabojček v roke, pa hajdi: otroci, otroci! Glejte, glejte, cekinčki, cekinčki, jej, vsi zlati, lepi, žvenkljajo ... Tekel sem na vso moč, da pokažem čudeči se deci čudež. Moj pipček, moj pipček! — Lop! Padel sem, da sem videl vse polno zvezd, cekinčki so se zakotali po poti, iz nosu mi je udrila kri, zajokal sem in se zbudil. ...

Tako čudno mi je bilo, da bi bil res zaplakal, sam ne vem, zakaj! Hitro sem vstal. Solnček je sijal že visoko. Skočim pod pod. Odprem zabojček. Ne, nič ni, nič, samo treščice; te so bile oni dan vsaj bele, danes so pa že temne, črne, namesto da bi hile zlate!

Bil sem nesrečen, ker se mi niso uresničile sanje, bajke!

Nič nisem imel do pipčka več takega spoštovanja. Mogoče sem ga iz maščevanja celo snel z motvožčka ...

Tudi oni dan sem si kupil pipček, pa ne samo jaz, veliko se nas je bilo zbralo tam okolo pipčkov, pač ne, da bi bil kdo zadel tisti čarobni pipček, ne, ker zdavnaj nam je že vera v bajke preč, ampak v spomin, da je človek najsrečnejši v hrepenenju, dokler hrepeni, in nesrečen, ko vidi, da se mu hrepenenje ne izpolni, pa četudi vé, da se mu ne more izpolniti.

Marica.

*Cvete v vrtu ograjenem
tulipan, dehti reseda;
tiho stopa deva blede
med cveticami ...*

*Trga Marica cvetice,
trga, plete si jih v láse,
pesem zliiva v blage glase
med gredicami:*

*„O cvetice, le še kratko
boste v vrtu mi cvetele,
kmalu težko mi dehte
boste za pokop! ...“*

*Tulipan in pa resedo
kmalu majka presadila,
v božjem vrtu okrasila
hčerki mladi grob ...*

Tinče Ravljen.

Deklica za drevesom